

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1501/2016
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милице Лесковац, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 315/2012 од 16.05.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 314/16 од 28.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 315/2012 од 16.05.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 314/16 од 28.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 315/2012 од 16.05.2016. године, окривљени АА је, поред осталих, оглашен кривим, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ, те му је изречена условна осуда, којом је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 238. став 4. ЗКП, оштећени ББ је са имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1. до 9. ЗКП, окривљени ВВ, ГГ и АА, су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 7.140,00 динара, а окривљени АА и износ од 2.013,000 динара као и пашал у износу од 2.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 314/16 од 28.10.2016. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ГГ, ВВ и АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Милица Лесковац, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће на основу члана 422. тачка 3) ЗКП, према окривљеном АА одбити оптужбу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је, имајући у виду да се за кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ, за које је овај окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, може изрећи новчана казна или затвор до три године, време када је предметно кривично дело извршено – 31.10.2010. године и одредбу члана 103. тачка 6. и члана 104. став 6. КЗ, апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног за то кривично дело наступила је 31.10.2016. године. Како је другостепена пресуда која је донета дана 28.10.2016. године, браниоцу окривљеног уручена дана 28.11.2016. године, а окривљеном до дана подношења захтева иста није достављена, то је, према наводима захтева, у време достављања другостепене пресуде браниоцу окривљеног већ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за предметно кривично дело због чега је нужно преиначити обе побијане пресуде и према окривљеном применом члана 422. тачка 3) ЗКП одбити оптужбу да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд налази да се неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује да је на штету окривљеног правноснажном пресудом повређен закон из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из списка предмета произлази да је окривљени АА, правноснажном пресудом оглашен кривим да је дана 31.10.2010. године, извршио кривично дело учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, за које дело је прописана новчана казна или затвор до три године.

Према одредби члана 103. тачка 6. КЗ, прописано је ако у том законнику није другачије одређено, кривично гоњење не може се предузети када протекне три године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године или новчана казна, а чланом 104. став 6. КЗ, да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Имајући у виду време извршења предметног кривичног дела – 31.10.2010. године, казну затвора која се за исто може изрећи – новчана казна или затвор до три године и одредбе члана 103. тачка 6. КЗ и члана 104. став 6. КЗ, то би апсолутна застарелост кривичног гоњења за наведено кривично дело наступила дана 31.10.2016. године, дакле након доношења другостепене пресуде дана 28.10.2016. године.

Како је доношењем другостепене пресуде дана 28.10.2016. године, првостепена пресуда постала правноснажна у смислу члана 275. став 1. ЗКП, то су

неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је пре правноснажног окончања предметног кривичног постука наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног за наведено кривично дело при чему је, по оцени овога суда, а насупротив наводима захтева браниоца окривљеног, време достављања другостепене пресуде браниоцу окривљеног без значаја за наступање правноснажности пресуде.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

љи